

J e g y z ő k ö n y v

a Kulturális Ágazati Érdekegyeztető Tanács

2010. március 17-én, szerdán, 14.00 órakor

az Oktatási és Kulturális Minisztérium

(Budapest V. Szalay utca 10-14.)

412. számú tanácstermében megtartott üléséről

Napirend:

1. Rendelettervezet a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény végrehajtásáról a művészeti, a közművelődési és a közgyűjteményi területen foglalkoztatott közalkalmazottak jogviszonyával összefüggő egyes kérdések rendezésére című 150/1992.(XI.20.) Korm. rendelet módosításáról
Előadó: Dr. Schneider Márta kulturális szakállamtitkár, OKM
2. A 2010. évi költségvetés alapján a kulturális terület pozíciói
Előadó: Móré Tamás főosztályvezető-helyettes, OKM
Dr. Schneider Márta kulturális szakállamtitkár, OKM
3. Egyebek

Elnököl:

Dr. Schneider Márta kulturális szakállamtitkár, OKM

Jegyzőkönyvvezetők:

Prin Andrea és Soós Ferenc

(Magyar Gyorsírók és Gépírók Országos Szövetségének beszédgyorsíró szolgálata)

Az ülés résztvevői

A kulturális szakszervezetek képviselőiben:

Földiák András (Közgyűjtéményi és Közművelődési Dolgozók Szakszervezete)
 Papp Katalin (Közgyűjtéményi és Közművelődési Dolgozók Szakszervezete)
 Dr. Gyimesi László (Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete)
 Ráksi Katalin (Színházi Dolgozók Szakszervezete)
 Koffán Károly (Képzőművészek, Iparművészek és Művészeti Dolgozók Szakszervezete)
 Duló Károly (Filmművészek és Filmalkalmazottak Szakszervezete)
 Zsilák György (Artista Művészek Szakszervezete)

Helyi önkormányzatok érdek-képviselői szervezetei képviselőiben:

Kovács Balázs (Magyar Önkormányzatok Szövetsége)

Az Oktatási és Kulturális Minisztérium és más, az érintett területen érdekelt minisztériumok képviselőiben:

Dr. Schneider Márta kulturális szakállamtitkár (OKM)
 Móré Tamás (OKM, Közgazdasági és Fejlesztési Főosztály)
 Hegyi György (OKM, Közszolgálati Főosztály)
 Mihályfi László (OKM, Kulturális Örökségvédelmi és Koordinációs Főosztály)
 Dr. Szurmainé Silkó Mária (OKM, Közművelődési Főosztály)
 Nagyné Varga Melinda (OKM, Művészeti Főosztály)
 Kiser Ilona (OKM, Művészeti Főosztály)
 dr. Váradi-Bor Judit (OKM, Művészeti Főosztály)
 dr. Halmos Barbara (OKM, Művészeti Főosztály)
 Sudár Kornélia (OKM, Közgyűjtéményi Főosztály)
 dr. Kocsis-Raszler Hajnalka (OKM, Közgyűjtéményi Főosztály)
 Dr. Nagy László (OKM, Közgyűjtéményi Főosztály)
 Török Petra (OKM, Közgyűjtéményi Főosztály)
 Foktői János (OKM, Közgyűjtéményi Főosztály)
 Dr. Kenyéri Katalin (OKM, Közgyűjtéményi Főosztály)
 Óváry István (OKM, Közművelődési Főosztály)
 dr. Fáy Borbála (OKM, Kulturális Örökségvédelmi és Koordinációs Főosztály)
 dr. Fodor Ágnes (OKM, Kulturális Örökségvédelmi és Koordinációs Főosztály)
 Jakabné dr. Szalai Krisztina (OKM, Jogi Főosztály)
 Mitró Katalin (Szociális és Munkaügyi Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 14 óra 5 perc)

DR. SCHNEIDER MÁRTA kulturális szakállamtitkár (a továbbiakban ELNÖK): Jó napot kívánok! Ha mindenki megtalálta és elfoglalta a helyét, megkezdjük a Kulturális Ágazati Érdekegyeztető Tanács ülését. Tisztelettel köszöntöm a kedves kollégákat. Remélem, mindenki megkapta a mai ülésre a meghívóval együtt azt az anyagot, amely a tárgyalásunk első napirendi pontját fogja képezni: ez a 150-es kormányrendelet módosítása.

Mielőtt megkezdjük a konkrét tárgyalást, kérem, hogy a szakszervezeti oldal és az önkormányzati oldal jelöljön szóvivőt. Úgy látom, az önkormányzati oldalnál viszonylag egyszerű a helyzet... (Kovács Balázs: *Megegyeztem magammal. – Derültség.*)

Technikai közlemény: szeretném kérni, hogy mindenki, aki megszólal, mondja be a nevét és a szervezetet, amelyet képvisel. Az önkormányzati oldal képviselője tehát?

KOVÁCS BALÁZS: Kovács Balázs, Magyar Önkormányzatok Szövetsége.

ELNÖK: Köszönöm. A szakszervezeti oldal képviselője?

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Gyimesi László.

ELNÖK: Gyimesi László, a művészeti szakszervezetek szövetségének képviselőjében.

A kormányzati oldal képviselője pedig én leszek, dr. Schneider Márta kulturális szakállamtitkár, OKM.

Mindenekelőtt megkérem a kedves kollégákat, a képviselőket, hogy fogadjuk el mai napirendünket. A napirendi pontjaink a következők: 1. a 150-es kormányrendelet megtárgyalása; 2. a kulturális ágazat 2010-es költségvetési pozícióiról tart főosztályvezető-helyettes úr egy beszámolót, illetve én is hozzáteszek néhány gondolatot; 3. amennyiben vannak „egyebek”, természetesen annak helyt adunk.

Elfogadja-e a két oldal ezt a napirendet? (*Egyhangú egyetértés.*) Köszönöm szépen.

Ez esetben megkezdjük a tárgyalást a 150-es kormányrendelet módosításáról.

Azt gondolom, az asztal körül ülő kollégáknak nem kell elmondani, mennyire fontos és lényeges a 150-es kormányrendelet a kulturális területen, hiszen a művészeti, a közművelődési, illetve a közgyűjteményi terület foglalkoztatási viszonyait, kinevezési, munkaviszonyainak különféle kérdéseit határozza meg. Azzal pedig, hogy a Kjt. módosult a tavalyi év folyamán, nyilvánvalóan a Kjt.-ből következő végrehajtási rendeletek is módosulnak, tehát a 150-es is módosul.

A kormányrendelet jelen pillanatban kormányzati egyeztetésen van. Ha minden igaz, a holnapi nap az, amikor az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium összegyűjti a véleményeket. Az eredeti tervek szerint szerettük volna, ha ez a kormányrendelet április 1-jével megjelenik és hatályossá válik, de attól függően, hogy milyen vélemények érkeznek be a különféle területekről, lehet majd tudni, mikor lesz hatályos.

Ez a kormányrendelet-módosítás bizonyos tekintetben újabb felhatalmazásokat ad, tehát új elemekkel bővül, olyanokkal, amelyek eddig nem voltak a 150-esben, pontosan azért, mert a Kjt.-nek meg kell felelnünk. Bizonyos értelmezési problémákat is felold, amiről az elmúlt években kiderült, hogy nem biztos, hogy jó volt a megfogalmazás, illetve voltak bizonyos hiányok; illetve azoknak a pontoknak a hatályon kívül helyezését tartalmazza, amelyek fölött már elment az idő, illetve jogszabályváltozás miatt már nem szükségesek. A kollégák sokkal jobban értenek a 150-eshez, mint én, akár az önkormányzati, akár a szakszervezeti oldal képviselői. Ha valamit felsorolnék, hogy mi az, ami új, illetve mi az, ami változik, azok a következők.

Bizonyos módosulások, amelyek szerintem fontosak, és a kor követelményeinek megfelelnek, ilyen például, hogy a közgyűjteményi intézményrendszerben a kép- és hangarchívum önálló intézménytípusként megjelenik, és így meg kell jelennie a 150-esben is ennek a különálló intézménytípusnak és a hozzá tartozó rendeleteknek. Ezenkívül bizonyos eljárási rendet pontosít és egyszerűsít. Ilyen például az, hogy már nem kötelező elem, hogy a pályázati felhívások a hivatalos értesítőben megjelenjenek, hiszen a kötelező elem az, hogy a KSZK honlapján kell megjelennie a pályázatoknak, és ez az, ami hivatalossá teszi a pályázatokat. Ez talán egyszerűsíti is a pályázati eljárást; és számtalan ilyen van.

Ami új elem, és nem volt ilyen a 150-esben, például az, hogy a közgyűjteményi, közművelődési intézményekben a magasabb vezetői megbízás kelléke a magyarnyelv-tudás. Nem kell magyaráznom a miéért a dolognak. Illetve szerintem jó, a közalkalmazottak számára pozitív fejlemény például az, hogy ha a közalkalmazott további szakképzettséget vagy szakképesítést szerez, de nem előre meghatározható ennek a mértéke, akkor az a lehetőség adódik, hogy egy évvel csökkentik az előrelépéshez szükséges várakozási időt. Ez tehát egy kedvezmény, legalábbis ösztönző elem a közalkalmazottak számára.

Nem is nagyon akarok belemenni a részletes tárgyalásba. A kedves kollégákat azért hívtuk ide ilyen szép számban, hogy minden terület képviselve legyen, tehát akár a közművelődési, művészeti vagy a közgyűjteményi területen fölmerülő, 150-eshez kapcsolódó kérdéseket, problémákat meg tudjuk beszélni.

Át is adom a szót. Akinek hozzászólása, kérdése van, szívesen állunk rendelkezésre. Önkormányzati oldal?

KOVÁCS BALÁZS: Nincs olyan különösebb dolog, amit kiemelnénk. A kiegészítéseket és változtatásokat tudomásul vesszük.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Gyimesi László!

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Általánosságban elhangzott, hogy a végrehajtási rendelet módosítása alapvetően a Kjt. korábbi módosításából ered. Gondolok egyrészt a felhatalmazások átrendeződésére, másrészt az előadó-művészeti törvény is több egyeztetést kíván meg a 150-essel kapcsolatban. Mi úgy értelmezzük, hogy ez egy klasszikus végrehajtási szabály, ezen belül azonban természetesen vannak új tények, amelyekre a művészeti terület tekintetében nem kívánunk megjegyzéseket tenni, mert az előadó-művészeti törvény összefüggésében le tudtuk folytatni azokat az egyeztetéseket, amelyek szükségesek voltak a 150-es módosításához.

A közgyűjteményi és közművelődési terület részéről azonban lennének kérdések és észrevételek, ezért át is adnám a szót a kollégámnak.

FÖLDIÁK ANDRÁS: Köszönöm. A KKDSZ minden tagozata elemezte a rendlettervezetet, annak is elsősorban azokat a részeit, amelyek a mi területeinket érintik. Mi is úgy látjuk, hogy a Kjt.-módosítások, valamint az elmúlt időszak egyéb szakmai változásai indokolták azt, ami ebben a módosításban szerepel. Mi ezeket összességében a szakmai célokat és érdekeket tiszteletben tartó javaslatnak tartjuk, ennek ellenére van néhány apróbb észrevételünk, egészen pontosan hét darab. Ezeket tegnap e-mailen megküldtem, de azért dióhéjban most is ismertetném mind a hetet.

ELNÖK: Hova futott be ez az e-mail?

FÖLDIÁK ANDRÁS: Az igazgatásra. Az észrevételek nem egyforma súlyúak, de amit először mondom, az különösen fontos.

A javaslat a közművelődésben egy akkreditált vezetési, szervezési, pénzügyi, gazdasági, államháztartási ismereteket nyújtó tanfolyam eredményes elvégzéséhez köti a vezetői címre való pályázást. A múzeumoknál mi mind a négy szakterületünket egyformán fontosnak tartjuk, a közművelődést ugyanolyannak, mint a többi, ezért kérdezem, hogy a közművelődés miért annyira fontos, hogy ide feltétlenül gazdasági és kulturális ismeretek kellenek, míg ezek más szakterületekre nem kellenek. Tévedés ne essék, mi ezeket nem szeretnénk más szakterületekre kiterjeszteni, hanem itt szeretnénk mellőzni, mert ez egy újabb bürokratikus akadály, ami nagyon sok kiváló, a szakmában jó szakembert tarthat vissza a pályázástól azért, mert nem rendelkezik ilyen végzettséggel. Mi ezt indokolatlannak tartjuk és azt javasoljuk, hogy ez ne legyen előírás. Miért született ez és miért csak a közművelődésre vonatkozik?

A második észrevétel kevésbé fontos. Ez inkább fogalmazási kérdés, s a hét észrevételünk közül ez a legkevésbé hangsúlyos. Ha nem többször és nem alaposan olvassa az ember, az idegen nyelvet igazoló szövegnél úgy értendő, mintha külföldi szakmai gyakorlatot is megkövetelne a rendelet. Ez persze nem így van, mert csak a nyelvtudás igazolásaként írja elő, de ez nem derül ki egyértelműen a szövegből.

A harmadik észrevétel: szakmai gyakorlati időnek minősül a múzeumnál, a könyvtárnál, a hangarchívumnál, a közművelődési intézménynél a szakképzettség, valamint az intézmény alaptevékenységének megfelelő jogviszonyban eltöltött idő. A levéltárnál és a művészeti intézményeknél viszont azt mondja, hogy a szakképzettség, vagy az intézmény alaptevékenységének megfelelő jogviszonyban töltött idő. Levéltáros kollégákkal próbáltuk kitalálni, hogy miért kerültek a levéltári, de különösen a művészeti intézmények egy sorba a közművelődési és közgyűjteményi területtel, mert ezek igencsak különböznek egymástól. Mi indokolja azt, hogy itt vagy a szakképzettség, vagy a területen eltöltött idő szerepel a rendelettervezetben?

ELNÖK: Kérem, hogy mondd a paragrafusszámokat is.

FÖLDIÁK ANDRÁS: 7. § 6/f. 2. pontja.

ELNÖK: Az idegen nyelvi szakmai gyakorlat?

FÖLDIÁK ANDRÁS: 7. § 6/b. (1) bekezdése.

ELNÖK: A gazdasági végzettség?

FÖLDIÁK ANDRÁS: 7. § 6/a. b) pontja.

A negyediknél: a 8. § (3) bekezdése. Ezt tudjuk, mert könnyű megtalálni. Itt az szerepel, hogy bizottságot kell alakítani a vezetői munkakörre kiírt pályázat estén, és ez „meghallgathatja” a pályázókat. Azt szeretnénk itt nagyon kérni, hogy köteles legyen meghallgatni, tehát „meghallgatja”. Ha kijelentő módban lenne, hogy a bizottság meghallgatja, az számunkra nagyon kedvező lenne. Sajnos mindnyájan tudjuk, hogy a szakmai bizottságok az esetek döntő többségében kiválóan elvégzik a feladatukat, de az önkormányzat vagy a politika nemegyszer átlép ezen a szakmai véleményen. Ha van egy személyes találkozó is a pályázókkal, az kicsit megerősítené a bizottság véleményét. Ettől persze még át lehet lépni rajta, én ezt nagyon jól tudom, de valamelyes erősítést adna. Jó lenne, ha ez nem feltételes módban lenne. Az alapos elbírálást is jobban szolgálná szakmai szempontból, ha ez kijelentő módba kerülne.

Az ötödik észrevétel: az összes szakterületnél – most nem sorolom föl – a sima vezetői beosztásnál, tehát a nem magasabb vezetői beosztásnál „legalább hároméves szakmai

gyakorlatot szerzett” követelményt fogalmaz meg a javaslat, tehát legalább háromévest. Egyedül a művészeti intézményben, szintén a sima vezetőnél is, ötéves szakmai gyakorlatot ír elő. Egyrészt itt megint nem értjük a különbségtételt, hogy a művészetiek miért vannak ennyivel komolyabb gyakorlati időhöz kötve, de a különbségtételtől teljesen függetlenül nagyon indokoltnak tartanánk, hogy ötéves szakmai gyakorlat legyen vezetői beosztás esetén is. Véleményünk szerint a három év a pályán töltött időből még nem feltétlenül tesz alkalmassá vezetőnek.

A további két hátralévő észrevételünk csak olyan, ami eddig is hiányzott a törvényből, tehát nem a meglévő leírt szövegre vonatkozik, hanem a hiányra. Az egyik, hogy az állat- és növénykertek soha nem kerültek megfelelő módon besorolásra. A közművelődési intézmények sorában szerepelt, ez nem változott. Ez az e) pont – ez a módosításban a 13. § – eddig is a közművelődési intézmények besorolását írta le, és ez nem változott. Az új módosítás nem is érinti ezt az e) pontot, de az állat- és növénykertek eddig is a közművelődési intézményeken belül voltak, csak éppen zárójelben megemlítve, és magánál a közművelődési intézménynél az szerepel, hogy „a helyi közösségi művelődést szervező és közművelődési szolgáltatásokat biztosító intézmény”. A helyi művelődés szervezése tipikusan nem állatkerti feladat, azért megteheti, de nem alapfeladata. Az pedig, hogy művelődési szolgáltatásokat biztosít, akkor az összes kulturális intézményt ide tehetnénk, a színháztól elkezdve, mert mindegyik ad művelődési szolgáltatást; úgyhogy ez meg nem eléggé specifikus. Nagyon indokoltnak tartanánk vagy ebben a változtatásban, vagy előbb-utóbb az állat- és növénykertek szakszerű, feladatainak megfelelő besorolását.

Az utolsó szintén ilyen kérdés, hogy eddig nem érintette, illetve érintette a törvény, csak rosszul: az eredeti 150/1992. rendelet 6. §-a az összevont könyvtári és közművelődési intézménynél mind a két szakképesítést megköveteli. Nagyon-nagyon kellemetlen anomáliákat okoz, nagyon kellemetlen két szempontból. Egyrészt valamelyik szakterületen kiváló vezető és gyakorlott szakember nem tud pályázni, mert a másiktól nincs meg a szakképesítése. Ez az egyik, ami igen hátrányosan hat. A másik pedig az ellenkezője, amikor előlött az önkormányzat átsiklik. Egészen konkrétan tudok példákat, még amikor volt a közigazgatási hivatalnak módja beleszólni, a közigazgatási hivatal észrevétele ellenére nem követelték meg a két végzettséget, mert nem tudja elvégezni a könyvtár szakot, vagy fordítva. Tehát egyszerűen szinte fölhív a jogsértésre, ami, azt hiszem, senkinek nem érdeke. A jogkövető magatartást erősíteni kellene, nem gyengíteni. Nem tudom, ebben a módosításban van-e még erre lehetőség; ha nem ebben, akkor rövid időn belül nagyon fontos lenne ezt megszüntetni. Abszolút indokolatlan. Ugyanez a könyvtáros és népművelő vagy művelődésszervező ÁMK-ban nyugodtan dolgozhat külön-külön, és a vezetőjének pedagógiai végzettsége van, vagy csak az egyik. Tehát ÁMK-ban ez nincs, csak az összevont intézménynél, és ott is indokolatlan.

Ezek voltak az észrevételeink, köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Egyéb kérdések, észrevételek? *(Nincs jelentkező.)* Ha nincs, akkor megpróbálom sorba menni a kérdéseken. Nyilvánvalóan itt bizonyos dolgokat meg tudunk beszélni, de végleges döntésre nem nagyon fogunk tudni itt jutni. Ha az igazgatásra beérkezett minden észrevétel, nyilvánvalóan a KÁET javaslatát is el tudjuk ott majd mondani.

Ami az első kérdést illeti, a gazdasági végzettség a közművelődési intézmények vezetői esetében, ami most újonnan van előírva – igaz? Kollégáim azt mondják, hogy tulajdonképpen egységesíteni óhajtottuk az eddigi előírásokat, hiszen a CXL. törvény a közgyűjteményi intézményeknél ezt előírta. Most a közgyűjteményi intézmények mellé emeltük a közművelődési intézményeket is ilyen tekintetben. Erre egyébként akkreditált tanfolyamok léteznek és indulnak is, úgyhogy nem gondolom, hogy ez problémát fog okozni.

De máris látom, hogy a kollégánk jelentkezik, aki sokkal okosabban meg tudja indokolni ennek a pontnak a létét. Parancsoljon!

ÓVÁRY ISTVÁN: Óváry István, OKM Közművelődési Főosztály. Itt tulajdonképpen nem egy megkülönböztető vagy hátrányosan megkülönböztető rendelkezés bevezetéséről van szó, hanem egy kötelezettséget kell teljesíteni. A 2008. évi CV. törvény, a költségvetési szervek jogállásáról és gazdálkodásáról szóló törvény írta elő, amelyik az államháztartási törvényt módosította, és az államháztartási törvényben került meghatározásra az, hogy pénzügyi, államháztartási, gazdasági ismeretekkel kell rendelkeznie minden vezetőnek. Ez az előírás be is épült már a nyáron, ahogy az államtitkár asszony mondta, a szaktörvényünkbe, a '97. évi CXL. törvény 95/B. § (4) bekezdésébe. Itt tehát tulajdonképpen csak pótoljuk ezt a hiányosságot, hogy akkor a közművelődésre ez a törvénymódosítás nem tért ki. Szerencsére az államháztartási törvény nem írja elő, hogy milyen szinten kell ezt meghatározni, tehát nem kötelező törvényi szinten, megfelelő, ha most ebbe a kormányrendeletbe beépül. Tehát ez itt most már nem lehet kérdés, mert elfogadott törvényről van szó, úgyhogy ezt ide be kell építeni. Ahhoz képest egyébként enyhébben van megfogalmazva, vagyis ez nem visszamenőleges elvárás, és idő van arra, hogy ezt a végzettséget az intézményvezetők megszerezzék, mert csak azokra érvényes – ez itt hátul benne van –, akiket 2011. január 1-je után akarnak vezetéssel megbízni.

Az akkreditált tanfolyam előkészítése, akkreditációja, amiről itt szó van, folyamatban van. Nyáron a Magyar Művelődési Intézet feltehetően akkreditáltatja, és el is indíthatja a tanfolyamot. Így módja lesz mindenkinek ezt időben elvégezni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A második kérdés az idegennyelv-ismeret és/vagy külföldi szakmai gyakorlat. Nem tudom, ez csak egy értelmezési probléma? Ki tud erre nekem valamit mondani? Parancsolj!

DR. KENYÉRI KATALIN: Kenyéri Katalin, könyvtári osztály. Azért írtuk be, hogy „különösen”, mert ma már nemcsak nyelvvizsgapapírral lehet igazolni a nyelvismeretet, hanem például külföldön szerzett diplomával, illetve vannak cégek, amelyek saját nyelvi tesztet íratnak a jelentkezővel. Itt tehát azt akartuk csak jelezni, hogy nem feltétlenül nyelvvizsgapapírral kell igazolni, más módon is lehet, de hogy ez mi minden lehet, annak a teljes körét nem érdemes jogszabályban felsorolni.

ELNÖK: Lehet, hogy arra vonatkozott ez a kérdés, hogy nem egészen érthető ez a megfogalmazás, vagy nem pontos esetleg? *(Közbeszólás: Értelmezésbeli probléma.)* Értelmezésbeli problémák. Kérem az igazgatási főosztályt, tekintsen erre rá, amikor összerakja az anyagot.

A következő kérdés volt a szakmai gyakorlat és a levéltár kérdése. Ki tud erre valamit mondani? Sudár Kornélia!

SUDÁR KORNÉLIA: Ezt azért vettük külön a többitől, mert itt csak lefordítottuk azt, ami az előző 150-esben is volt. Itt a kötőszó a „valamint” szó volt. „Szakmai gyakorlati időnek minősül a szakirányú felsőfokú végzettségnek és szakképzettségnek, valamint az intézmény alaptevékenységének megfelelő jogviszonyban eltöltött idő”, szöveg. Ebből a „valamint” szóból óriási kalamajkák lettek és egyre több olyan jogász szakvélemény hangzott el, hogy a jogász nyelvben a „valamint” a „vagy”-ot jelenti, s a rendeletet így is értelmezték. Ha a két előírást együtt nézzük, s a rendelet végén az értelmező rendelkezéseknél a „valamint”-ot kicseréljük a jogászok által egyértelműen „vagy”-nak minősített kötőszóra és megnézzük a 13. § értelmező rendelkezéseit, akkor azt látjuk, a

szakirányú felsőfokú végzettség úgy értendő, mint a felsőfokú oktatási intézményben szerzett, az intézmény alaptevékenységének megfelelő diploma, illetve jogász vagy közgazdász végzettség. Itt tehát az intézmény alaptevékenységének megfelelő diplomát ismerjük el, amelynek a levéltár tekintetében a levéltár és történelem szakot tekintjük, ez utóbbit függetlenül attól, hogy tanári-e vagy bölcsész. Ez azért fontos, mert így kénytelenek vagyunk a történelemtanári gyakorlatot is elismerni szakmai gyakorlatnak, de nem is tehetünk másként, mert nem lenne levéltáros utánpótlásunk, ha csak a levéltárban eltöltött gyakorlatot vennénk figyelembe, tekintve a levéltárak intézményi létszámát, valamint a történelemtanárok számát. Nem tudnánk az utánpótlást biztosítani a szakirányú diplomával és gyakorlattal rendelkező történelemtanárok nélkül. Ezt az élet hozta így, amit teljesen egyértelműen megfogalmaz a jogszabály.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A következő a „meghallgatja” vagy „meghallgathatja” kérdése. Hegyi György humánpolitikai főosztályvezető urat kérem a válaszadásra.

HEGYI GYÖRGY: Ennél a szabálypontnál megengedő vagy kötelező meghallgatásról van szó. Az elmúlt évi tapasztalatok szerint a pályázati kiírások sok esetben enyhe feltételeket tartalmaznak, ezért rendkívül sok pályamunka érkezik, ebből következően nem lehet valamennyi pályázót meghallgatni. Ha viszont kötelezően előírjuk, hogy a bírálóbizottságnak meg kell hallgatni a pályázókat, akkor ez minden pályázóra igaz, és azt a pályázót is meg kellene hallgatni, akinek az írásos anyaga, a szakmai koncepciója és a beadott anyaga alapján érdemlegesen semmi esélye nincs arra, hogy elnyerje azt a magasabb álláshelyet, amire pályázik. Ezért javasoljuk azt, hogy a bizottság dönthesse el, kiket kíván meghallgatni. Akkor van ilyen technikai probléma, ha sok a jelentkező, illetve ha olyan nyilvánvaló első számú vezető jelentkezik, mint annak idején a Szépművészeti Múzeum esetében, ahol egyetlen pályázóból kellett kiválasztani a legalkalmasabbat. Ebben az esetben a meghallgatás formális. Ráadásul a meghallgatás technikai leírásával a jogszabály nem foglalkozik – előfordul, hogy a meghallgatás három percig tart, de az illetőt ilyenkor is el kell utaztatni az ország egyik végéből a másikba, s az sincs rögzítve, hogy mi a tartalmi meghallgatás –, ezért a szakbizottságra kellene bízni, hogy mely jelölteket kívánja meghallgatni és melyeket nem. Az előadó-művészeti törvény, illetve a színházigazgatói pályázatok kapcsán a bizottság ezt ragyogóan megoldotta. Az első ülésen áttekintette a beérkezett pályázatokat, eldöntötte, hogy milyen szempontok alapján kiket fog meghallgatni, a második ülésre pedig meghívta azokat, akiket meg kívánt hallgatni. Ha a jogszabályban kötelezően előírjuk a pályázók meghallgatását, akkor minden pályázót meg kellene hallgatni, amiből adott esetben rengeteg vita lehetséges.

ELNÖK: Igen, mert vannak extrém esetek, amikor nem három pályázó van, hanem harmincnyelc.

A következő az állat- és növénykertek besorolása. Ez mindig gond és probléma. A kérdés az, hogy ezek közművelődési intézmények-e vagy sem, tehát valamelyik intézményrendszerhez kell-e sorolni ezeket, vagy egy új kategóriát kell létrehozni. Nekem ezek leginkább közgyűjteményeknek tűnnek, ahol a gyűjtemények tárgyai növények és állatok. Megkérem a közművelődési főosztályt, mondja el nekünk, hogy ez miért van így.

ÓVÁRY ISTVÁN: Valóban hányatott sorsúak az állat- és növénykertek, mert négy minisztériumhoz tartoznak, az Önkormányzati, a Környezetvédelmi, a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumhoz, valamint bizonyos vonatkozásban hozzánk. Hogy eredetileg miért kerültek a közművelődéshez, azt már nem tudom megmondani, de fontos, hogy nincsenek zárójelben vagy mellérendelt szerepben, hanem egy külön II. pontban

vannak. S felhívom a figyelmet, hogy ez csak kifejezetten a közművelődést segítő szakmai munkaköröket sorolja fel. Mi csak ezt szabályozzuk, így kapcsolódik a mi területünkhöz, de az állat- és növénykertekben dolgozók más végrehajtási rendeletben vannak. Egyébként a tizenegy állat- és növénykertet tömörítő szervezetnek ezzel a felsorolással szemben nem volt semmiféle kifogása, ők ezt így rendben lévőnek találják. Mindamellett az összevont intézmények tekintetében erre a kérdéskörre mindenképpen vissza kell térni, s ennek keretében ezt a kérdést is szabályozni kell. Azt kérem, hogy miként az a kérdés, úgy ez a kérdés se hátráltassa azt, hogy ez a kormányrendelet-módosítás végigmenjen és megjelenjen. A következő alkalommal kellene az állatkerti szövegségeket és a többi érintett szakminisztériumot is megszólítva módosítani ezt a rendeletet, ha tényleg szükségesnek tartják.

ELNÖK: Én inkább tartalmi oldalról közelíteném meg a kérdést, nevezetesen hogy akadályozza-e az állat- és növénykerteket a jelenlegi szabályozás, az, hogy ebbe a 150-esbe egy bizonyos módon be vannak sorolva. De vannak más jogszabályok is, amelyek más tekintetben szabályozzák az állat- és növénykertek működését. Tehát igazából az a kérdés, hogy ez problémát okoz-e az intézmények működésében, és ha igen, akkor át kell gondolni a szabályozásukat és a besorolásukat. Ha viszont ez így működik, akkor nem lenne érdemes hozzájárulni a kérdéshez.

Földiák András utolsó kérdése az összevont intézmények vezetői számára előírt két szakképesítés, két diploma meglétére vonatkozott. Őszintén mondom, hogy András a szívből szól. Iksz éve próbálkozom ez ügyben interveniálni, mégpedig azért, mert ez a rendelkezés abszolút életidegen, ugyanis ezeket az intézményeket leginkább a kistelepüléseken, olyan önkormányzatoknál vonják össze, ahol nincs meg a lehetőség két különálló intézményt fenntartani, hanem arra vannak kényszerítve, hogy bizonyos erőket összerakjanak és így működjön az intézmény. Márpedig ha nincs erő fenntartani a két különálló intézményt, akkor nagyon problémás olyan vezetőt találni, akinek két megfelelő diplomája van. Én ezt szakmailag természetesen nagyon értem, hogy mindkét szakterület és mindkét szakma nagyon védi saját szakértelmét, és nyilvánvaló, hogy a pozíciók megtartása lényeges, csak mégis azt gondolom, hogy a gyakorlat és az élet nem ezt igényli.

Úgy gondolom, a dolog tulajdonképpen megoldódik vagy megoldódott, hiszen a hatályos státusztorvény rendelkezése szerint minden intézményt be kell sorolni egy fő feladat alá. Tehát az összevont intézmények is majd el fogják dönteni, hogy közművelődési intézményként vagy könyvtárként vagy sportintézményként jelölik meg magukat – nem tudom, miket vonnak itt még össze az életben –, és akkor ehhez megfelelő az a vezetői szakképesítési követelmény, hogy milyen szakképesítésnek kell lennie. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy a többihez, az összevont intézmény egyéb tevékenységéhez nem kellenének szakképzett emberek, vezetők, csoportvezetők és sok minden egyéb, de mindenesetre ez a probléma így megoldódik, és talán életszerűbb lesz majd a vezetők kiválasztásánál ez a követelményrendszer. Jól mondom-e? Kérdezem a kollégákat. *(Jelzésre:)* Köszönöm szépen.

Van-e egyéb észrevétel? *(Közbeszólás: Az öt év vagy három év.)* Igen, az ötéves vagy hároméves gyakorlat a vezetői beosztásnál; a művészetinél van öt, a többinél pedig három. Erre nem tudok válaszolni, szabad a pálya. Nagy László!

DR. NAGY LÁSZLÓ: Nagy László, múzeumi osztály. Amit az előbb az államtitkár asszony mondott, az tökéletes magyarázatul szolgál ehhez a kérdéshez is. Korábban például a múzeumi területen is öt év volt ez a megkövetelt szakmai gyakorlat. Egy nagy múzeumnál ez nem is jelentett problémát. Egyre több azonban azoknak a kis helytörténeti gyűjteményeknek, különféle kiállítóhelyeknek, tájházaknak a száma, amelyek működési engedélyt kérnek és kapnak, mert megfelelnek az egyéb feltételeknek. Nagyon nagy problémát jelentett viszont

olyan embereknek a munkába állítása, akik vezetői szinten – mert ezek általában nem magasabb vezetők, hiszen nem önálló intézményekről van szó – a feladatot el tudták látni.

Én tehát azt gondolom, egyszerűen a gyakorlatból kellett kiindulnunk. Nagy városokban, ahol esetleg egyetem, főiskola is van, ott ez még inkább megoldható. De a jelenlegi nyolcszáz körüli muzeális intézmény zöme, körülbelül hatszáz olyan településen van, ahol nincs ilyen háttérbázis. A döntés az, hogy vagy megoldatlan marad a probléma, és akkor addig-addig pályáztatnak, hogy végül valakit odatesznek, egy helyi akárkit, pedagógust, aki végképp nem ért hozzá, vagy megelégszünk egy csökkentett követelményrendszerrel. Ezért történt más területen is a megbontása a múzeumi területnek a 150-esben. Biztosan észlelték mások is, hogy megjelent az a kategória, amely természetesen eddig is létezett, csak nem külön, elkülönült feltételekkel, hogy közérdekű muzeális gyűjtemények és kiállítóhelyek, ahol csökkentett feltételeket állapítunk meg, egyszerűen azért, mert a feladat is csökkentett, más, szűkebb, mint egy múzeumban. Ezért úgy gondoltuk, hogy az egyébként megkövetelt szakmai végzettség mellett ha hároméves szakmai gyakorlat van, az még mindig jobb, mint ha nem találnak embert. Tehát ugyanaz a probléma, és mi ezzel indokoljuk a múzeumi terület részéről, hogy a magunk részéről ezért vettük vissza az öt évet három évre.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Óváry István!

ÓVÁRY ISTVÁN: A közművelődés részéről nem történt változás, ez a három év volt eddig is. Hangsúlyozom, ez a vezetőkkel, nem a magasabb vezetőkkel kapcsolatban évek óta így van, és a gyakorlatban ez így elegendő volt.

ELNÖK: És ez működik a gyakorlatban. A művészeti terület, azt gondolom, nem olyan nagyságrendben lép föl, mint a kistélepüléseken lévő közművelődési intézmények vagy éppen ezek a kis múzeumok.

Parancsolj!

PAPP KATALIN: Annyit tennék hozzá Nagy László hozzászólásához a múzeumi esetben, hogy akkor határozottabban kellene különbséget tenni a szinteknél. Ugyanis egy főmuzeológus besoroláshoz hat év szükséges – akkor ez most valahogy ellentmond annak. Én elismerem, hogy van nagyon sok olyan vidéki, muzeális gyűjteménnyel rendelkező terület, ahova tényleg nem tudnak hatéves gyakorlattal rendelkező vezetőt találni, de valahogy úgy érzem, hogy akkor sokkal szélesebb lehetőséget adunk az itteni megfogalmazások alapján a szinteknél, és így előfordulhat az, hogy más személyi szempontok alapján kerülhet hároméves gyakorlattal vezető beosztásba egy olyan fölé, akinek sokkal több a szakmai gyakorlata. Én konkrétan tudok vidéki, megyei múzeumokban példákat, ahol megyei hatásra betettek olyan – ahogy mondják – „ejtőernyősöket” múzeumba vezető beosztásba, akinek nincs meg a gyakorlata, azok pedig, akik több éve ott dolgoznak... Úgyhogy úgy érzem, ezt kicsit jobban kellene finomítani. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Fáy Borbála?

DR. FÁY BORBÁLA: Szeretném azt kérni, mint ennek a koordinátora, hogy szövegszerű javaslatot küldjenek ezzel kapcsolatban e-mailben. Mert amit itt most ön mondott, az a tervezet 7. §-ának 6/b. pontjában a (4) bekezdés – jól mondom? *(Igen.)* Így akkor jobban meg tudjuk fogni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Hadd jegyezzem meg, hogy a felső vezetői kritériumok persze sokkal többet tartalmaznak, mint a hároméves szakmai gyakorlatot. Tehát ilyen szempontból szerintem ez a kettő kiegészíti egymást. Ha valaki felső vezető, annak nyilvánvalóan kevés a három év, és ott millió egyéb dolognak meg kell még lennie.

DR. NAGY LÁSZLÓ: Így van, ötéves szakmai gyakorlat, egyetemi végzettség – ott az egészen más.

ELNÖK: Igen, így van. Tehát a magasabb vezetónél egészen más kritériumok vannak; ez csak a vezetőinél érvényes.

Abban az esetben, ha szükséges, és van ilyen szövegszerű javaslat, amely helyre teszi ezt a kérdést, akkor köszönjük szépen.

Azt gondolom, Földiák András valamennyi kérdésére válaszoltunk, legalábbis megpróbáltunk válaszolni.

Abban az esetben, ha a 150-eshez nincs több kérdés, javaslat, hozzászólás, akkor ezt a napirendi pontot köszönettel lezárom. *(Nincs jelentkező.)* Köszönöm szépen. Köszönöm szépen a területen érdekelt kollégáknak a közreműködést.

Rátérünk a 2. napirendi pontra, amely az ágazat költségvetési helyzetének ismertetését jelenti, és a kulturális terület költségvetési pozícióiról ejtünk néhány szót.

Megkérem Mórét Tamást, hogy a tájékoztatót tartsa meg.

MÓRÉ TAMÁS: Köszönöm. Ha a pénz oldaláról nézzük a kulturális terület költségvetési pozícióját, sem új pozitív, sem új negatív fejleményről nem tudok beszámolni. Azt hiszem, a körülményeket tekintve most akár a hír nem léte jó hírnek is tekinthető. Sokkal inkább a szabályozási környezet változásából adódó aktuális feladataink vannak, amelyeknek a helyzetét ismertetem.

A státusztörvény előírta minden költségvetési szerv alapító okiratának módosítását, illetve új alapító okirat kiadását. Ezek az alapító okiratok elkészültek, és a státusztörvény által meghatározott időpontban, 2009. június 1-jei hatállyal hatályba is léptek, még akkor is, ha azoknak a kiadása későbbi időpontban történt meg.

Ezzel párhuzamosan már most is folyamatban vannak alapítóokirat-módosítások. Ez a közgyűteményi területet érinti a közgyűteményi törvény módosításából adódóan, amely idén január 1-jével lépett hatályba, és bizonyos közgyűteményeknek közintézményből közintézetévé történő átsorolását teszi lehetővé. Ezek az alapítóokirat-módosítások elkészültek, és a jogszabályi előírásoknak megfelelően a pénzügyminiszter előtt vannak egyetértés végett.

A hatályos alapító okiratok elfogadásából adódóan szmsz-módosításokra is szükség van. Ha jól tudom, hatvan napot állapítottak meg az alapító okiratokat leképező szmsz-ek elkészítésére. Ugyanakkor meg kell jegyezni, hogy a 292/2009-es, az államháztartás működési rendjéről szóló kormányrendelet olyan módosításokat hozott be, amelyeknek az szmsz-ben is tükröződniük kell. Ilyen például a szakfeladatoknak az előző évihez képest egy kicsit újabb fajta értelmezése. A most kialakítandó szmsz-eknek természetesen a hatályos alapító okiratokhoz kell igazodniuk, tehát az új jogszabályi előírásoknak megfelelő szmsz-ek már az új jogszabályi előírásoknak megfelelő alapító okiratok leképezésével jöhetnek létre.

Nagyon sokszor beszéltünk már róla, de talán most is érdemes feleleveníteni, hogy milyen előnyökkel jár a közintézményi besorolásból a közintézeti besorolásba történő átlépés. Nem sorolom fel ezeket. De a pozitívumok mellett van egy általános negatívum is, az, hogy a közintézményi körben csak az irányító szerv külön előírása alapján kell teljesítménytervet készíteni az éves költségvetés részeként, viszont közintézeti körben már törvényi előírás, hogy ilyen készüljön. Mivel átmeneti időszakban élünk, az éves költségvetés elkészítésének a

határideje az idén május 31., és ebben az intézményi körben ilyen teljesítményterv elkészítésére is készülni kell.

Egy másik, nem feltétlenül negatív, de terhes eleme a közintézeti átsorolásnak a közgyűjteményi körben az, hogy a következő év január 1-jétől a pénzforgalmi szemléletű könyvelés mellett eredmény szemléletű könyvelést is vinni kell. Az erre való felkészülést mindenképpen meg kell kezdeniük az intézményeknek, a könyvelői programok szintjén is.

Nagyon összesűrítve ebben lehet megfogalmazni az aktuálisan felmerülő feladatokat és kérdéseket, természetesen azon túl, hogy most talán a legnagyobb feladat a szakterülettel kapcsolatos előírások mindennapi gyakorlatba való átültetése.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Néhány gondolattal szeretném kiegészíteni az elhangzottakat. Legutóbb decemberben találkoztunk a költségvetés elfogadása előtt néhány nappal. Az ott elhangzott számok jelen pillanatban is érvényesek. A költségvetés általános pozíciója a kulturális területen nem változott, és ez pozitívként értékelhető. Minden, ami a költségvetési törvényben megjelent, az van, létezik és működik.

Természetesen vannak olyan területek, amelyek 2010-ben a szűkösség keretei között mozognak, de a kultúrának vannak olyan ágazatai is, amelyeknél bővülnek a lehetőségek és fejleszthetnek. Megpróbálom elmondani, hogy melyek ezek a területek. Mindenekelőtt a Nemzeti Kulturális Alap forrásairól szólnék. 2010-től a Nemzeti Kulturális Alap forrása már nem a kulturális járulék, hanem az ötös lottó bevételeinek a 90 százaléka. Ez így elmondva csak egy forráscserének tűnik, azonban alapvetően fogja meghatározni a kultúra pozícióit. Miért mondom ezt? Azért, mert az NKA járulékbévételei 2006 óta folyamatosan csökkentek, és a csökkenés már olyan mértéket kezdett öltetni, ami a tervezést is szinte lehetetlenné tette. 2009-ben az NKA járulékbévétele-terv 8,5 Mrd forint volt, ezzel szemben a valós teljesítés 7,3 Mrd lett, tehát a tervezettnél több mint 1 Mrd forinttal kevesebb járulék folyt be 2009-ben az NKA-ba. Azzal viszont, hogy a járulékot megszüntettük és az ötös lottó bevétele lett a forrás, 2010-ben több mint 10 Mrd forint lett a bevételi terv. Az első két hónap tendenciája alapján viszont úgy látjuk, hogy a bevétel nem a 10 milliárdhoz, hanem a 11 milliárdhoz lesz közel az NKA esetében. Ez olyan mértékű forrásnövekedés lesz 2010-ben – amely a recesszió éve, amikor nem lehet azt mondani, hogy a területek forrásbővüléssel számolnának –, ami igencsak jó eredménynek számít. Annál is inkább, mert az ötös lottó bevételei nem csökkennek, hanem tendenciáját tekintve folyamatosan növekednek, s ez azt jelenti, hogy nemcsak az idén, hanem a következő években is növekvő NKA-bevétellel lehet számolni.

Van még egy eleme ennek a törvénymódosításnak, ami kevésbé kapott hangsúlyt az elmúlt időszakban, de fontos, hogy most beszéljünk róla. Ez pedig az, hogy mi van azzal a bevétellel, ami eddig a kulturális járulékból keletkezett és az NKA bevételi forrását jelentette. Hol van ez a 7 egész akárhány milliárd forint? Nos, ez azokban a zsebekben maradt, ahonnan a járulék keletkezett. Ennek a nagy része a reklámpiacból és egyéb, a kultúrához közvetlenül nem kapcsolódó tevékenységből származott, egy nagyon jelentős része viszont magából a kultúrából – a könyvkiadásból, a CD-kiadásból, a szolgáltatásból, a kulturális szolgáltatásokból – jött. A könyvkiadáshoz kapcsolódó járulékbévétele mintegy 400 M forint volt az NKA esetében. 2010-ben tehát gyakorlatilag a könyvkiadók zsebében marad 400 M forint, az NKA bevételei mégis nőnek. Az NKA ezen felül meghirdette a Márai-programot, amely évente 1 Mrd forintot jelent a könyvkiadók, az írók és a könyvtárak számára. Nagyon jelentős tehát ez a fordulat az NKA esetében. Vannak persze más bevételi források is, de a könyvkiadás a legjelentősebb. Ha megnézzük, hogy a 7,3 Mrd tekintetében mennyi folyt be a kultúrából, azt látjuk, hogy 2,8-3 Mrd forint. Ennyi tehát ott marad a területen, ami rendkívül pozitív dolog.

Szintén örömteli változást él meg az előadó-művészet. Az előadó-művészeti törvényhez kapcsolódóan már 2009-ben is jelentős állami források nyíltak meg a zenekarok, színházak és

énekkarok számára, és 2010-ben is – ha nem is olyan mértékű növekményt, mint 2008-2009-ben – emelt támogatást tud adni az állam a színházaknak és a zenekaroknak. Itt tehát emelkedést regisztráltunk, és ez nagyon jó. De ha nem is ezt tekintjük, hanem a színházi törvénynek, az előadó-művészeti törvénynek azt a paragrafusát, amely lehetővé teszi, hogy az előadó-művészeti szervezetek bevételeik 80 százaléka erejéig a társaságiadó-alanyoktól befogadjanak adóösszegeket, azt gondolom, ez megint csak léptékében egészen más pozícióba helyezi ezeket az intézményeket, mind eddig.

Amikor ezt a paragrafust a törvényben szakértők megfogalmazták, és aztán a szakemberek végigvitték a különféle, pénzügyminisztériumi, igazságügyi minisztériumi, uniós támogatást vizsgáló irodai és egyéb fórumokon, talán nem is gondoltuk azt, hogy ez milyen jelentős lépés lesz. 2009. november 12-étől él ez a rendelkezés, ekkortól fogadhatták be a színházak a társasági adókat, a november 12. és december 31. között keletkezett bevételeik 80 százaléka erejéig. Tehát nem az egész évet, hanem csak ennek a kis nyúlfarknyi időszaknak az erejéig. Ebben az időben – nem fogják elhinni a kollégák, mi sem hittük el – több mint 876 M forint jött be a területre. Ez 2,3-szer a Budapesti Kamara Színház állami támogatása; gyakorlatilag két közepes vidéki színháznak a támogatása érkezett be két hónap leforgása alatt külső forrásból. Közé nincs ehhez a kultúrának, a járuléknak, semmi egyébnek; ez tulajdonképpen az állami adó elengedése, tehát az adót átirányította, engedte a Pénzügyminisztérium és a kormányzat átirányítani a társasági adó egy részét az APEH-től közvetlenül a szervezetekhez.

Ha ez 2010-ben így folytatódik, mint ahogy látjuk, és úgy gondoljuk, hogy ez így fog folytatódni, akkor a területre az összes jegybevétel 80 százaléka társasági adóból meg fog érkezni, plusztámogatásként. Ha jól számolunk, ez a 4 milliárdot is meg fogja haladni. Egy operaháznyi költségvetési forrás keletkezik majd, amit a gazdaságból közvetlenül lehet a szervezeteknek behozni. Megint csak azt mondom, hogy ez körülbelül olyan léptékű változás és lehetősége a területnek, mint az NKA járulékbevételeinek eltörlése és a bevételek más alapra helyezése.

A harmadik ilyen, azt gondolom, nagyon jó és pozitív dolog az, hogy az uniós fejlesztésekből mi az, amit a kulturális terület az elmúlt években vagy éppen ebben az évben fejleszteni tud. Néhány dologra szeretném föl hívni a figyelmet. Az első az, hogy ebben az évben olyan kulturális intézmények, olyan közösségi, közintézmények beruházása kezdődik meg vagy éppen fejeződik be, ami az elmúlt harminc-negyven évben igazán nem történt meg. Vannak olyan városok, amelyek azt mondták, hogy harminc éve nem volt intézményük, amelyet föl tudtak volna avatni, és ezek nem kis városok, hanem jelentős, nagy városok. Most azzal, hogy az uniós források közül az Agora pályázattal és az Agora Pólus pályázattal tulajdonképpen megszólítottuk a megyei jogú városokat és egyébként néhány várost, ez azt jelenti, hogy ha jól számolom, olyan 28-29 Mrd forint intézményfejlesztésre fordul, új beruházásokra. Az Agorában 13 Mrd plusz 1,5 Mrd újrapályázható az intézmények számára, Eger 1,7 milliárdos, Hódmezővásárhely 1,1 milliárdos, Tatabánya 1,5 milliárdos fejlesztésekbe kezdhet bele, és ezek mind olyan intézmények, amelyek valamilyen kulturális funkciót, művészeti vagy közgyűjteményi funkciót kapnak. Az Agora Pólus pályázatoknál a nagyvárosokról beszélünk, Debrecen, Győr, Miskolc, Szeged, Székesfehérvár. Elképesztő, hogy mondjuk, Debrecen meg tud valósítani egy olyan botanikus kert-fejlesztést, amely Közép-Európában egyedülálló dolog. Nyíregyháza most csinálja uniós pénzből azt az állatkertet, amelyről megint csak azt kell mondom, hogy ilyen nincs Magyarországon; a budapesti állatkert nem olyan, mint amit ott Nyíregyháza épít.

Ezekkel a példákkal csak azt szerettem volna bizonyítani, hogy lehet, hogy a kulturális fejezet vagy a kulturális ágazat bizonyos helyeken mínuszokkal és problémákkal küzd, másik oldalon viszont új lehetőségek nyílnak, mégpedig léptékében más lehetőségek. Itt most nem arról van szó, hogy a mi fejezeti költségvetésünk egy-egy sorát 5 százalékkal csökkentették,

hanem arról van szó, hogy Békéscsaba olyan művelődési, ifjúsági házat épít, ami harminc éve nem volt a városban.

Ugyanezt mondanám már nem az infrastrukturális, hanem a tartalmi fejlesztések kapcsán. Ebben az évben a „Múzeumok mindenkinek” programban 588 M forint fordul múzeumi fejlesztésekre, ez tartalmi fejlesztés, 19 szerződés kötött meg. Majd’ minden megyében van múzeum, amelyik pályázott és nyert. A „Tudásdepó expressz” kapcsán, amely a könyvtári szolgáltatásfejlesztésekre szolgál, 2 Mrd 250 M forintnyi szerződést kötöttek meg, ez 84 pályázat. És ugyanezt mondhatnám a közoktatási intézmények szabadidős tevékenységének fejlesztésére: ez az a 4 milliárdos pályázat, amelyet, mivel a közoktatás nemigen tudta kihasználni ezt a lehetőséget, most ezt a 4 milliárdot úgy nyitotta meg az NFÜ, hogy ide a közművelődési, művészeti és közgyűjteményi intézmények pályázhatnak gyerekek oktatási ügyeivel. Itt megint csak 4 milliárd forintról szól ez a pályázat, és ebben nem vas és acél van, hanem ebben múzeumpedagógia van, munkatársak bére, program és sok egyéb, ami, azt gondolom, a jelenlegi foglalkoztatási viszonyok között nagyon fontos lenne.

Nagyon sajnálom, hogy az „Építő közösségek” 4 milliárdos pályázata nem járt igazán sikerrel. Ez megint csak olyan típusú pályázat, amely a konkrét közösségek, konkrét intézmények kis programjait tudta volna vagy tudná támogatni és tudná életben tartani. Itt valamiért nem sikerült kipályázni ezt az összeget, úgyhogy ha jól tudom, ez folytatódik, tehát újra megnyitják ezt az ablakot, vagyis itt új lehetőségek nyílnak.

Körülbelül ennyit gondoltam elmondani, ami talán jó és pozitív dolog, és látható és érzékelhető lesz a közkulturális területen is.

Összességében, ahogy a múlt év végén is azzal zártuk a költségvetés megbeszélését, nyilvánvalóan a 2010. év ezek ellenére nem lesz túlságosan egyszerű. Hiszen azok a problémák, amelyekről a kollégák tudnak, azok vannak, léteznek. Az önkormányzatok esetében az intézményfenntartás nem egyszerű dolog, és nyilvánvalóan sok gond adódik múzeumok, levéltárak, könyvtárak napi működési ügyei kapcsán. Mégis azt kell hogy mondjam, hogy vannak kimenekülési utak, vannak pótlólagos források, vannak még lehetőségek.

A múzeumi területen kollégák végignézték, hogy mit csinálnak a megyék az intézményekkel, a múzeumokkal. Nagy tragédia láthatóan sehol nincs. De nagyon sok próbálkozás van a tekintetben, hogy miként lehetne költséget csökkenteni, hogy lehetne társulásokat létrehozni, hogy lehetne bevonni civil szervezeteket, hogy lehetne az energiaköltségeket csökkenteni, hogy lehet a nagy energiaszolgáltatókkal külön megegyezni, több intézmény esetében különféle kedvezményeket elérni. Sok mindennel próbálkoznak az intézmények és az önkormányzatok, s természetesen mi is. Úgy látom, a kormányzati politikához mindenki tartja magát, ahhoz, hogy semmilyen probléma megoldása nem a létszámcsökkentésben van, hanem mindenféle más egyébben. Az a kormányzati politika tehát él, hogy megtartani a munkahelyeket, megtartani a munkahelyeken a dolgozókat. Még akkor is, ha kissé takaréklángon működik az intézmény, az a fontos, hogy maradjanak meg az intézmények és a munkahelyek.

Ennyit kívántam kiegészítésként elmondani. Kinek van kérdése, észrevétele? Kovács Balázs!

KOVÁCS BALÁZS: Köszönöm szépen. Arra kaptam választ, hogy nem hagyott alább a kedv a lottószelvény-vásárlók részéről, és kiszámítható, hogy 2011-ben mintegy 10 Mrd forint bevétel várható az ötös lottó bevételeiből.

A TÁMOP-os pályázatok igen jók, a 3.2.3-as egyese és kettese, valamint a 3.2.11-es is. Egyébként nagyon nehéz volt a közművelődési intézmények vezetőivel megértetni, hogy ezek nagyrészt a felnőttképzést szolgálják. Persze egy tánctanfolyam is lehet felnőttképzés. A lényeg, hogy erre folyamatosan át kell állni és vinni kell, de elvileg működhet a dolog. Azt

azért hozzátenném, ha újra eltolják a határidőket, az problémát okoz – ezt többen is jelezték –, mert akkor újra kell írni a programot. Arra érdemes odafigyelni, hogy ezek óriási EU-s pályázatok, amik nagyon kemény dolgok. Sok intézmény már be sem tudja önállóan adni, kénytelen igénybe venni pályázati cég segítségét, s akkor már felmerülnek bizonyos költségek.

Várható-e, hogy kisebb városok művelődési intézményei is olyan lehetőségekhez jutnak, mint a megyei jogú városok vagy a nagyobb városok, mert a kistérségek központjai, illetve a kisebb települések ezt nagyon nehezen tudják megoldani.

Ha megkötnek egy pályázatot és csak egy év múlva kezdődik meg a dolog – vannak ilyenek –, az euró árfolyamváltozása sok millió forintot jelenthet. Figyelni kellene arra, hogy ne hozzuk se az önkormányzatokat, se más fenntartókat olyan helyzetbe, hogy le kelljen húzni a tételekből, mert a vállalkozó a közbeszerzés után már nem tudja azt biztosítani, mint amit a pályázat kiírásakor vállalt.

Ha jól emlékszem, egy NCA-s pályázatnál láttam azt, hogy ha kiírásra kerül egy program, annak van egy keretösszege, és azon belül vagy meg van adva, hogy mennyit lehet pályázni, vagy önállóan kell erről dönteni, attól függ, hogy a kiírás milyen jellegű, de láttam olyat is, ahol az volt, hogy vagy nyer, vagy pedig az összeg minimum 70 százalékát megnyeri. Ez azért érdekes, mert az NKA-pályázatoknál gyakran előfordul, hogy valaki 1 M forintra pályázik és az NKA küld neki 200 ezer forintot. Szerintem nagyon ciki visszaadni a 200 ezer forintot, de ennyiből nem tudja megcsinálni, amit akart, s akkor elkezd lehúzogatni bizonyos tételeket. Nagyon fura helyzetbe kerül a pályázó, amivel nem tud mit kezdeni. Persze 200 ezer forint is nagyon fontos. Azt viszont meg kéne értetni a pályázókkal, hogy tényleges összegeket írjanak a pályázatba, mert bizony nem egyszer szerepeltetnek nem valós tételeket is. Ezen a morálon javítani kell. Mindenesetre érdekes ez a fajta meghatározás. Akkor inkább ne nyerjen, mert talán még az is jobb, mintha az 1 M helyett a 300 ezer forinttal kínlódik. Ez az én személyes véleményem.

Van egy nagyon érdekes példa, ami januártól működik. Az érdi önkormányzat összefogott a helyi CBA-üzlettel, könyvesbolttal és virágbolttal. A dolog lényege: ha bemegyek az érdi művelődési házba és veszek 3 ezer forintért egy színházjegyet, akkor kapok egy 3 ezer forintos CBA-utalványt, egy 3 ezer forintos könyvutalványt és egy 3 ezer forintos virágutalványt, amit száz százalékban levásárolhatok. A vásárlás persze értékhatárhoz van kötve, például egy 5 ezer forintos tételnél ezer forintot vásárolhatok le az utalvánnyal. Ez azonban januártól decemberig tart, így akár több alkalommal is mehetek. Nagyon sokan veszik ezt igénybe. Nemrég volt egy konferencia, ahol megkérdeztem, hogy van-e már valamilyen látható eredménye, s elmondták, a CBA-nál is van látható eredménye, mert jönnek és hozzák a kupont, és a kulturális központban is. Nagyon sokan mennek és kérdezik, hogy a kupont is megkapom-e. Azóta folyamatosan telt házzal mennek az előadások. Ezt csak azért mondtam el, mert másutt is érdemes lenne bevezetni. Azt nem tudom, hogy le van-e védve, ennek utána kell járni, de véleményem szerint ezt közkinccsé kell tenni.

Egy kérdésem is lenne. Nem értettem pontosan az eredményszemléletű működést. Egy gazdasági társaságnál ez nyilván nem kérdéses, de így van-e ez azoknál a költségvetési intézményeknél is, amelyek bruttó elszámolásban vannak, mert ha igen, akkor ott rögtön felmerülhetnek bizonyos gondok. Hallhatnánk erről bővebben is? Én tudom, hogy mit jelent az eredményszemléletű működés, de ez azt is jelenti, hogy ha eredményem van, akkor annak a pénznek a számlán meg kell jelennie. Itt tehát lehetnek gondok, de szívesen hallanék arról, hogy a gazdaság hogy lesz összekeverve az intézményrendszerrel.

ELNÖK: Köszönöm. Parancsoljon!

DULÓ KÁROLY: Duló Károly vagyok, filmrendező, a filmes szakszervezet képviselőjében. Az én kérdésem a szóba hozott államháztartási törvényt módosító kormányrendelettel kapcsolódik. Ez arról rendelkezik, hogy az azonos célokat szolgáló átengedett fejezetek kezelői kénytelenek szorosabban együttműködni, mint korábban. Elvben a magyar szakma által is kikínálódott és az államigazgatás által életre segített mozgóképtörvény létrehozott egy Mozgóképszakmai Koordinációs Tanácsot, amelynek hasonló funkciói lehetnének, de ez a tanács eddig nem nagyon működött és nem is nagyon volt kötelezettsége. A tavalyi év végi kormányrendelet viszont már kötelezettségeket jelent, mert arról is szól a dolog, hogy ha a másiktól nem kapom meg a támogatást, akkor az a többi hasonló célú támogatást is csökkenti. Valakinek ezt az egészet folyamatosan nyilván kell tartani, össze kell hozni. A Mozgóképszakmai Koordinációs Tanácsot értelemszerűen a Nemzeti Filmiroda működteti vagy próbálja animálni, ebből a szempontból valószínűleg újra kell gondolni a Nemzeti Filmirodát szabályozó rendeletet, s ha már ez a dolog megtörténik, és eleget teszünk ennek a kormányrendeletnek, akkor meg érdemes lenne még tovább gondolni ezt a történetet. Mert minden egyes támogató szervezet minden egyes pályázathoz, aztán minden egyes részletfolyósításhoz bekér tőlünk mindenféle nullás igazolást, cégbíróági bejegyzést, akármit. Ha meg már van egy ilyen szervezet, amelyiknek amúgy is össze kell hangolni, valahol amúgy is nyilván kell tartani ezeket a dolgokat, akkor a Nemzeti Filmirodát föl lehetne jogosítani arra, hogy vezessen közhiteles nyilvántartást a cégekről és a cégek állapotáról és a támogatások állapotáról. Tehát ne kelljen ezt minden egyes támogató szervezetnél minden egyes alkalommal előlről kezdeni.

Az tehát a javaslatom, hogy itt előállt egy kötelezettség, amelyre elvileg a törvény már korábban talált formát. Itt most nagy katyvasz lesz, merthogy valószínűleg ez év végén fog kiderülni, hogy a másik mégsem adta, és így tovább, és akkor ezeket a dolgokat valahol komolyan nyilván kell tartani, ezekről keresztben tájékoztatni kell tudni egymást, és így tovább, és így tovább. S akkor pedig csak annak van értelme, hogy az összes ilyen igazolás a Nemzeti Filmirodához kerüljön be, és bármelyik támogató szervezet onnan kérje el. Ez tehát egy praktikus javaslat, másfelől pedig egy komoly fölshívás arra, hogy végre ez az istenverte Mozgóképszakmai Koordinációs Tanács működjék.

S van egy ezen felüli probléma, ez pedig nem könnyen orvosolható, de oda kell rá figyelni. Ez arról szól, hogy van egy szintén azonos célokat szolgáló, borzasztó nagy forrás a szakmában, ez az ORTT Műsorszolgáltatási Alapja, amely szintén egy pályázati forrás, és amely kívül esik ezen a rendszeren. Ha születik egy új médiatörvény, az csak akkor lenne koherens, ha az egész rendszert valamilyen szinten egységbe foglalná. Ez tehát egy szíves, jó szándékú javaslat, értelemszerűen ezt itt nem lehet megválaszolni, csak mondom, hogy végül is, ha a többiek számára ez kényszerűen előíródik, akkor elég nagy butaság lenne, hogy egy majdani hasonló működés ugyanúgy kivonódjon ebből a történetből, azon történeti előzmény alapján, hogy a filmszakma korábban a művelődési minisztériumhoz tartozott, a televízió meg korábban a pártközpontokhoz tartozott. Változatlanul ez öröklődik a médiatörvényben. Butaság lenne a következő médiatörvényben is ezt örökíteni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Gyimesi László!

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Köszönöm szépen. Az oldal nevében azt elmondhatom, hogy a jó híreket szívesen hallgatjuk, és köszönjük, és gratulálunk mindenkinek, aki ebben részt vett. Annak külön örültem, hogy végre elhangzott első ízben, én legalábbis első ízben hallottam ilyen fórumon vagy más fórumon az NKA-nak ezt az összefüggését, hogy ez nem egy szimpla pénz, hanem ez forrásokat hagyott ott, ahol egyébként nem kellett volna, legalábbis sem a költségvetési törvény, semmilyen jogszabály erre nem készítette. És semmi

kétségem afelől, hogy például az említett könyvkiadók ezek után kifizetik az írók honoráriumát. *(Derültség.)*

ELNÖK: És hogy nem fognak az NKA-tól 3 M forintot kérni a könyvfesztiválra, mert most éppen ezen a 3 M forinton van egy kis hadakozás. Én is úgy gondolom, hogy így talán nincs pariban a két dolog.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Igen; noha nem mindig igazolják az események ezeket a megalapozott várakozásokat. Hiszen áttérve a másik területre, az előadó-művészeti törvényre, illetve annak a hatására, ezt összekapcsolva államtitkár asszony gondolatával: az a csökkenés, amely a 2009-es bővüléshez képest csökkenés volt, de egyébként összességében még mindig 2,2 milliárdos bővülés volt a kiinduló 2008-as számhoz képest, az az effektív csökkenés, amely 600-700 M forintra volt tehető az egész előadó-művészeti területen, ehhez képest az említett 870 M forintos csökkenést növekedésbe fordította, ami a terület globál forráshelyzetét jelenti. Erre vannak pozitív jelek, és szakszervezeti képviselőként érthető érzékenységgel figyeljük azt, hogy a kollégáinkat foglalkoztatják-e, illetve a kollégáink kapnak-e ezért díjazást. A kettő egyébként nem mindig esik egybe. Ilyen szempontból sajnálatos módon a színházi területen egyáltalán nem lehet arról beszámolni, miközben egy nagyon jelentős forrásbővülésről van szó, hogy itt valamilyen arányos módon a foglalkoztatás is meglódult volna vagy a jövedelmi viszonyok is meglódultak volna ennek arányában. Ez nyilván egy külön, nem túl egyszerűnek ígérkező vizsgálatnak a tárgya lehet a jövőben, hogy egyébként hová kerülnek egészen pontosan; ha nem ide, akkor hová máshová kerülnek azok a plusz állami források, mert itt kizárólag állami forrásokról beszélünk, legyen az költségvetési támogatás, legyen fenntartói vagy legyen adóátengedés, amit a társasági adó esetében történik. Az, hogy ezek hol jelennek meg, a mi pozícióinkban érthető, hogy ez érdekes.

Ezzel összefüggésben nem lehet elmulasztani megemlíteni azt a gyengeséget az előadó-művészeti törvénynek, amely elsősorban megint a színházi terület gyengesége, hogy az állami költségvetés fő feladataként, hasonlóan egyébként a kulturális törvényhez, elmulasztja a törvény megemlíteni bármilyen módon azt az egyébként létező tény, hogy ezeket a feladatokat kizárólag emberekkel lehet ellátni. Színházat, múzeumot, s a többit csinálni csak emberek tudnak, és velük kapcsolatban semmilyen kötelezettség nem jelenik meg és nem is kerül említésre. Van itt üdítő példa az előadó-művészeti törvényben: ez a zenekarok, énekkarok világa, ahol sokak akarata ellenére egyébként, még bizonyos minimális szakmai paraméterek, létszámok is le vannak írva, hogy mit hogyan lehet csinálni és hogyan nem. De most csakis az előadó-művészeti területen maradván ezt furcsának tartom. Ezt csak azért mondom itt el, mert végül is egy közkulturális érdekegyeztető tanács ülésén vagyunk, amely a közalkalmazotti törvény alapján jön létre. Itt olyan kezdeményezések látszanak dugába dőlni, amikor magánpénzből kezdenek foglalkoztatni pályakezdő színészeket, akik magyar közpénzből szereztek meg a diplomájukat, és őket egyébként a magyar közpénzből fenntartott színházak nem kívánják foglalkoztatni. Magánszemélyek erre pénzt áldoznak, milliókat annak érdekében, hogy elinduljanak a pályájukon, és ez akár sikertelen is lehet egyébként a magyar állam által alkotott egy másik jogszabály okán. A szemrehányás nem ide szól, de ilyenkor felmerül bennem az a kérdés, hogy annak a 870 M forintos adókedvezménynek egy része, körülbelül amiről beszélünk itt, ebben az esetben néhány millió forint, vajon nem lenne-e elég valamilyen átcsoportosítással ahhoz, hogy például foglalkoztatás is legyen a pályakezdők körében.

Elnézést, ha hosszú volt a kitérő; ezzel nem az eredményeket akartam leértékelni, hanem csak létező hiányokra és jelenségekre is fel akartam hívni a figyelmet.

Ennek jegyében már konkrétan szeretnék kérdezni. A mai KÁÉT-ülés egyik fontos információs anyaga lehet számunkra az, hogy a költségvetési törvényt – és a kapcsolódó

törvényeket, mint a státusztörvényt – és az abból adódó feladatokat többé-kevésbé ismeri és átlátja az ember; már amennyire ez igaz, de valamennyire feltétlenül. Viszont ez idáig nem volt alkalmunk megismerni a minisztérium közvetlen felügyelete alá tartozó, illetve szakmai felügyelete alá, de nem a tulajdonába tartozó gazdasági társaságok, továbbá a tulajdonába tartozó gazdasági társaságok ez évi költségvetési helyzetét, valamint ehhez szervesen kapcsolódóan az azokon a költségvetési sorokon szereplő, de számunkra rendkívül fontos szervezetek támogatását, amelyek nem munkavállalókat, hanem nyugdíjasokat és ellátásokat érintenek. A Magyar Alkotóművészek Egyesületének a helyét, illetve a gazdasági társaságok 2010-es költségvetési pozícióit szeretnénk tudni, és különösen szeretnénk tudni, hogy ezek a költségvetési pozíciók eredményeznek-e bármilyen változást az ott foglalkoztatottak életében. Köszönöm.

ELNÖK: Van-e még kérdés, megjegyzés? *(Nincs jelentkező.)* Akkor válaszolni fogunk.

Mint említettem, a tendenciát visszamenőlegesen nézve az ötös lottó bevétele folyamatosan növekszik. A januári és februári bevétel összege is meghaladta a tervezettét, azért is, mert a szelvény árát emelték. De tudott dolog, hogy minél gyatrább a gazdasági helyzet és rosszabbak a kilátások, az emberek annál több lottót vesznek. Ez nem paradoxon, hanem egy szabályszerűség. A tendencia növekedése tehát kiszámítható.

Egyetértek azzal, hogy a TÁMOP, illetve az uniós pályázatok esetében az elhúzó, az újra nyitott vagy a nem elbíralt pályázatok költségnövekvő tényezők és nagyon sok gondot okoznak. A kollégák meg tudnak erősíteni abban, hogy hihetetlen energiát igényel ezeknek a pályázatoknak az előkészítése, a szakterületek által történő egyeztetése. Nyilvánvalóan azt is tanulja az ország, hogy ezt hogy kell csinálni, mint ahogy a terület is tanulja, hogy hogyan kell megpályázni ezeket az összegeket. Az előbb említett építő közösségek kitöltetlen csekkjeire gondolok.

A kisebb települések kulturális típusú fejlesztésében jelentős lesz majd az IKSZT-k megjelenése, működése. Megkérem Szurmainé Silkó Máriát, hogy ossza meg velünk az ezzel kapcsolatos friss információit.

DR. SZURMAINÉ SILKÓ MÁRIA: Október közepén lezárult a címbirtokosok által megpályázható infrastrukturális fejlesztésre a lehetőség. 810 település nyújtotta be igényét erre a fejlesztési lehetőségre, és most folyik a pályázatok feldolgozása. Mintegy 30 Mrd forint áll rendelkezésre erre az infrastrukturális fejlesztésre, ami azt jelenti, hogy 600-650 intézmény, illetve település fog részesülni ezekből a forrásokból. Minisztériumunk kapcsolódott a további működési támogatás kiegészítéséhez, hiszen nemcsak EU-s forrásokból van lehetőségük a településeknek infrastrukturális fejlesztésre, hanem arra is lehetőségük van, hogy működésre pályázzanak. Ennek a pályázati kiírása nálunk a minisztériumban történik a KKDSZ és a Népművelők Egyesületének a bevonásával, hogy a pályázatot ki tudjuk írni az integrált közösségi szolgáltató tereknek, amelyek tőlünk működési támogatáskiegészítést kaphatnak. Nem titkolt cél – a pályázati kiírás ezt természetesen tartalmazni fogja –, hogy egyértelműen a könyvtár és a közművelődés vonatkozásában gondoljuk a működési kiegészítést, mivel a kötelező elemek közül bennünket ez érint, ez foglalkoztat. A rendelkezésre álló összeg a 3600 településhez képest elég jelentős. Egyéb forrás azonban csak kiegészítő formában áll rendelkezésre. A nagy TÁMOP-os pályázatnál is ott, ahol jelentős felnőttképzésre és egyéb fejlesztésekre van lehetőség, az ehhez tartozó infrastrukturális fejlesztés is beleértendő a pályázatba, de ez nem globális és teljes körű felújítást jelent, részlemként viszont meg tud valósulni.

ELNÖK: Az uniós pályázatoknak két szintje van, egyrészt vannak a kiemelt fejlesztések, másrészt pedig az ágazati fejlesztések. Az IKSZT az agrártárca kiemelt projektje, ami az egész országra vonatkozik. Az Agora vagy az Agora Pólus országos szintre emelt és célzottan bizonyos városokra vonatkozik. Annak nincs akadálya, hogy bármely kulturális intézményt – színházat stb. – felújítsunk vagy fejlesszünk a régiós programokon keresztül. Ha a régió úgy határoz, hogy a színházat hozza rendbe, akkor szabad a gazda. Az más kérdés, hogy a 2013-tól kezdődő fejlesztési időszakra országos szinten érdemes lenne megcélozni azokat a településeket, amelyek most nincsenek kiemelve, ellenkező esetben fehér foltok keletkeznek az intézményrendszerben.

Kicsi az NKA-pályázatok összege, és nem megfelelő a pályázati morál. Erről Gyimesi László úr talán többet tudna mondani, aki különféle tisztségeket tölt be és ő a kollégium elnöke is. Az NKA minden évben célul tűz ki egy százalékos határt. Harsányi Lacitól tudom, minden bizottsági ülésen elhatározzák, hogy a pályázott összeg 60 százaléknál nem adnak kevesebbet, de a gyakorlat nem ezt mutatja, mert az akarat idővel megkopik és az ajánlás szintjén marad. Én ezt abszolút problémának érzem. Az NKA- és egyéb pályázatoknál valóban létezik ez a gond, az uniós pályázatoknál azonban nem létezik. Ott vagy kap, vagy nem kap. Kicsit huzakodnak az önrészen, már nem tudom, hogy mit lehet beszámítani és mit nem, de az egyértelmű.

A következő kérdés az eredményszemléletű működésre vonatkozott. Erre Móre Tamás válaszol.

MÓRÉ TAMÁS: A kettő nem fog keveredni. Az eredményszemléletű könyvelés nem váltja ki a pénzforgalmi szemléletben történő könyvelést, hanem azzal párhuzamosan fog működni. Ennek egyetlen veszélye volt, egészen az Áht. módosításáig, mégpedig az, hogy korábban a státusztörvénnyel történő Áht.-módosítás alapján központi befizetési kötelezettséget a pénzforgalmi szemléletben a vállalkozási tevékenység eredménye után kellett teljesíteni, viszont ha valakinek van eredményszemléletű könyvelése, a teljesítésnek a módosított Áht. szerint az eredmény után kell történnie. Ez óriási különbség. Innentől kezdve az eredményt valamennyi tevékenységtípusra számolja. Ettől a fenyegetettségtől sikerült megszabadulni, ezen a bázison történő központi befizetési kötelezettség már nem lesz, annak ellenére, hogy az eredményszemléletű könyvelés is megmarad.

Egy óriási eredménye viszont van, mégpedig az, hogy ha most költségvetési szervben gondolkozunk, és valaki valamilyen fejlesztést végrehajt, akkor abban az évben, amikor ő ezt a beruházást, felújítást végrehajtotta, a költségvetésében jelentkezik egy hatalmas kiadás, és ezt az eredményszemléletű könyvelés is leköveti, akkor nála ez már elhatárolásként fog megjelenni, és szépen, ahogy avul az épület, úgy fognak valójában a költségek is fokozatosan megjelenni. Ez egy sokkal simább görbét tudja majd kirajzolni a gazdálkodásnak, nem lesznek annyira kiugró események, amelyek utána bármilyen, időben visszafelé menő vizsgálat során, ami esetleg viszont időben előremenő döntéseket alapoz meg, félrevezető képet rajzolhatnának. Ez egy jelentős előrelépés, amellet, hogy viszont biztos, hogy intézményi szinten, legalábbis az átállás időszakában, illetve a ráállás, mert nem átállás időszakában többletmunkát fog jelenteni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Duló Károly kérdése a Mozgóképek Koordinációs Tanács, illetve a források elosztásának koordinálása és ennek törvényi kötelezettsége kapcsán fogalmazódott meg. Azt gondolom, ez egy nagyon remek dolog, csak mindez az államháztartás rendszerén belül értendő. Most a Koordinációs Tanács összefüggésében mondom: mindaz, ami nem az államháztartás rendszerén belül van, arra ez a törvény nem vonatkozik. Az tehát, hogy a TV2 meg az RTL Klub meg a különféle magánmédiák mit csinálnak saját bevételükkel, és hogyan forgatják ezeket, sajnálatos módon erre nem tudunk

szabályokat, törvényeket hozni. Ez a problémája alapvetően a Mozgóképek Koordinációs Tanácsnak is, hiszen itt a gondolat az volt, hogy minden szereplő, aki valamilyen szerepet a filmfinanszírozásban betölt vagy be kellene töltsön, az üljön le egy asztal köré, és rakja ki a kártyáit, s akkor legyen egy olyan koordinációs fórum, ahol ezeket a pályázatokat, a tematikát, az ütemezést, a sok mindent meg lehet beszélni, és egyeztetni kell. Mindaddig rendben van a dolog, amíg az MMKA, tehát a közalapítvány, illetve az NKA ül az asztal mellett; még azt is mondhatnám, hogy még az ORTT-ben is van bizonyos hajlandóság, bár a Műsorszolgáltatási Alap, illetve a filmtörvény annyira kifeszíti a Műsorszolgáltatási Alapnak az elosztását, hogy alig marad szabadon fölhasználható pénzeszköz, ugyanis mindenféle normatívákra meg forgalmazási dolgokra fordul, és egyre kevesebb marad a Műsorszolgáltatási Alapban olyan forrás, amelyet szabadon pályáztathat, mert a törvény megmondja, hogy mit mennyire kell neki leosztani. Innentől kezdve az állam megint csak magára marad a két alapítványával, az NKA-val meg a Mozgóképek Közalapítvánnyal, és azokat a forrásokat próbálja koordinálni meg a pályázatokat koordinálni. Tehát igazán a filmre forgatható pénzek nem itt vannak, hanem leginkább a televízióknál vagy a kereskedelmi médiánál. Úgyhogy ez probléma. Ezt nyilván médiatörvény-módosítással, mint ahogy szinte biztos, sok kérdést kell megoldani, többek között ezt is. Szerintem ma ilyen a helyzet, és itt a terep.

A Filmiroda esetében, nem tudom, Judit, ezek a nyilvántartások és egyebek iszonyú probléma. Bor Juditot hadd kérjem meg, hogy mondjon róla néhány szót.

VÁRADI-BOR JUDIT: 2008. július 16-án, amikor az Európai Bizottság jóváhagyta az állami támogatásokról szóló programot, a filmtámogatási programot, az nemcsak az adókedvezményről szólt, hanem a közvetlen támogatásokról is. Ez a határozat támogató szervezeteként külön-külön meghatározta azt, hogy milyen összeg fordítható filmszakmai támogatásra. Akkor, 2008 nyarán már összeültünk, hiszen tudni kell koordinálni azt, hogy milyen források jönnek be, és folyamatosan figyelemmel kell kísérni azt, hogy ezeket a megszabott határokat betartjuk-e. A Filmiroda ezt azóta a támogató szervezetekkel közösen végzi is, tehát van egy ilyen nyilvántartás; furcsa is lenne most erről például egy határozatot kiadni. De egyébként van egy ilyen adatbázisa, maguknak a támogató szervezeteknek az adatszolgáltatása alapján egyrészt, és visszafelé pedig ugyanez működik, amikor a másik támogató szervezet ír ki pályázatot, akkor ő szolgáltat erről adatot. Úgyhogy ez valamilyen szinten beindult és működik.

DULÓ KÁROLY: Bocsánat, én azt gondolom, hogy ha már van közhiteles nyilvántartás bizonyos részekre, akkor azokat az igazolásokat, amelyek szükségesek az egyes támogatási részletek föl vételéhez vagy a támogatási szerződés megkötéséhez, azokat egy helyre is be lehetne adni, nevezetesen a Filmirodába, és ha az NKA-nak van rá szüksége, akkor az NKA kéri le tőle, ha az MMKA-nak van szüksége rá, akkor az kéri le tőle, ha a Történelmi Film Közalapítványnak, akkor az, és kész. Azt gondolom, ez egy teljesen praktikus lebonyolítási kérdés. Ezt nem most vettük elő, hogy mindenki mindenhez külön-külön kér mindenféle igazolást. Úgyis nyilvántartja a támogatható szervezeteket, a támogatható személyeket, a támogatható produkciókat a Filmiroda, akkor minden ilyen igazolást be lehetne adni a Filmirodához, és nem kellene külön-külön minden részletnél és minden előzetes pályázatnál és minden általános szerződésnél külön-külön minden támogató szervezethez benyújtani. Tehát ezt a tevékenységet ki lehetne szélesíteni, azt gondolom.

VÁRADI-BOR JUDIT: Ha konkrét javaslatot tesznek, nagyon szívesen vállaljuk.

ELNÖK: Judit, annyiszor nekifutottunk ennek a dolognak, és odáig nem jutottunk el, hogy a saját intézményeink, tehát az NKA meg az MMKA képes legyen összehangolni ezeket a kéréseket, és akkor mindenféle jogszabályi hivatkozások jönnek, hogy mire milyen jogszabály vonatkozik és mire milyen rendelet. Ez egy örök kérdés, örök probléma, és eddig még nem sikerült megoldani, de meg kell.

DULÓ KÁROLY: Azt gondolom, hogy elvben erre szolgálhatna a Nemzeti Filmiroda, mert mindegyik keresztülmegy rajta.

ELNÖK: Itt az idő, hogy ezt újra elővegyük, helyes.

VÁRADI-BOR JUDIT: Abszolút nyitottak vagyunk; ez egyrészt törvények, másrészt végrehajtási rendeletek áttekintését jelenti. Ez öt év után már annyi sok kérdést vet fel, hogy ezeket koncepcionálisan végig kell gondolni, és ezért mondom, hogy minden javaslatra nyitottak vagyunk. A Filmiroda is sok helyen jelzi azt, hogy a felállított rendszer azért nem mindig tökéletesen működik, és ezeket a finomhangolásokat most elő lehet készíteni.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Nekiveselkedünk újra a probléma megoldásának.

DULÓ KÁROLY: Mi meg küldünk javaslatokat.

ELNÖK: Jó, köszönjük. Gyimesi László kérdése egy jó kérdés: hol vannak az előadó-művészeti pluszforrások, hova kerültek – legalábbis a foglalkoztatottak oldaláról érdemes megnézni. Nem tudom, hogy erre a szakszervezetek tudnak-e vállalkozni, hogy valamilyen áttekintést lehetne erről kérni.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Ehhez partnerek kellene.

ELNÖK: De én ebben nagyon partner lennék! Komolyan azt gondolom, hogy ez fontos, és javaslom, hogy akár az Előadó-művészeti Tanács ülésén is ezt esetleg vessük föl, hogy érdemes lesz egy bizonyos idő után ezt megvizsgálni, mi történik ezzel. Különösen azokkal a pluszforrásokkal, amelyek nem közvetlenül a fejezettől vagy önkormányzattól jönnek, hanem mondjuk, épp ezek az adóbevételek adják. Úgyhogy én ezt köszönöm szépen.

Nem tudok a művész pályakezdők foglalkoztatása ügyében válaszolni; ezt most csak följegyeztem.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Csak példaként említettem.

ELNÖK: Igen. Két konkrét kérdés volt, az egyik a kulturális gazdasági társaságok helyzete, illetve a MAK – mert azt gondolom, hogy ezt kérdezted, ugye, a MAK problematikáját, helyzetét?

A gazdasági társaságok esetében éppen a szűkösség tapasztalható 2010-ben, ami a fejezet, illetve a minisztérium által fönntartott gazdasági társaságokat illeti. Itt működési hiányok vannak, igen jelentős probléma állt elő. De a különféle intézménytípusokban, gazdasági társasági típusokban másképpen. Mondjuk, a Játékszín vagy a Kamara Színház vagy a Nemzeti Táncszínház, tehát az előadó-művészeti szervezetek esetében a működési hiány a társaságiadó-bevétellel pótolható, sőt. Ha tehát az éves költségvetést nézzük, akkor a bevételük 80 százalékához kapcsolódó társaságiadó-bevétel ezt a hiányt pótolni tudja.

A Nemzeti Táncszínház esetében pedig bizonyos tevékenységmódosulást írtunk elő, és a Nemzeti Táncszínház a megkapott forrásokat nem továbbosztja a különféle műhelyek

számára, hanem konkrét megrendelőként, befogadó színházként működik, hiszen az előadó-művészeti törvény a táncegyütteseknek és mozgásszínházaknak adott jóval nagyobb működési támogatásra lehetőséget. Ez a forrás nemcsak hogy rendelkezésre áll, hanem 1 milliárddal több jut arra a területre, ahol a Nemzeti Táncszínház a különféle csoportjaival működik. Ott csak a tevékenységet kell egy kicsit áthangolni, és abszolút nincs gond.

Gond van viszont a Nemzeti Színház Részvénytársaság és a Nemzeti Filharmonikus Nonprofit Kft. esetében. Ezeket egyrészt bizonyos fejezeti pluszforrásokkal tudjuk év közben megsegíteni, másrészt pedig az NKA bevételi növekményének egy kis részéből a programszinten keletkező problémákat szeretnénk megoldani. Igazi gondot a művészeti intézményeknél, a kortárs művészetekkel foglalkozó intézményeknél – például a Műcsarnoknál – látok. Itt is az NKA program forrására szeretnénk támaszkodni, illetve az év közben visszafolyó költségvetési forrásokból biztosan vissza kell pótolnunk e gazdasági társaságok működésére. De már látjuk az alagút végét, látjuk a 2010. évi finanszírozás lehetőségét, vagyis működőképesek lesznek a társaságok ebben az évben.

Gyimesi Lászlónak válaszolom, hogy nincs szervezeti módosulásra, átalakulásra semmilyen gondolat, terv és akarat. Minden társaság marad, tovább működik, és ahonnan lehet, pótoljuk a hiányokat.

Nem arról van szó, hogy hiánnyal küszködik a MAK, a Magyar Alkotóművészeti Közalapítvány, merthogy az állami támogatása 2010-ben pont annyi, mint volt 2009-ben, egy forint elvonás sem történt innen. Ez azt jelenti, hogy a nyugdíjfizetési kötelezettségeit bőven tudja teljesíteni. A MAK 2010-ben felhasználható állami forrása 1 Mrd 550 M forint, a nyugdíjellátási és egyéb kötelezettsége pedig 1 Mrd 118 M forint. Problémát az okoz, hogy mikor jut el a MAK-hoz az állami támogatás, és azt milyen gyorsan tudja eljuttatni a művészekhez. Ebben az évben – annak ellenére, hogy még tavaly átnyomtunk 100 M forintot a MAK-nak, hogy a januári nyugdíjakat ki tudja fizetni – a februári nyugdíjakat azért nem tudta előteremteni, mert az államháztartás minden területén jogszabályváltozások voltak, és amíg ezek átmentek a gépezeten, az időt vett igénybe. Most egyszerre megy a februári és a márciusi nyugdíj a MAK ellátottjainak, és ettől kezdve normális lesz a működés. Azoknál az alapítványoknál, intézményeknél, szervezeteknél, ahol januári kötelező kifizetések vannak, amiket nem lehet tologatni, az éves tervet úgy kell előállítani, hogy meglegyen a szükséges átfedés. A MAK-nak már novemberben úgy kell gazdálkodnia, hogy a januári és a februári nyugdíjakat ki tudja fizetni, hogy az éves támogatás megérkezéséig se legyen probléma. Az ilyen gondok ellen gördülő finanszírozással kell védekezni. A MAK-kal tehát nincs semmi gond, a rendszer működőképes, és a költségvetéséből sok egyébre is jut majd.

KOVÁCS BALÁZS: Lehet kérni az NKA-tól, hogy legyen ilyen?

ELNÖK: Igen. Ha gondolja, a Kulturális Ágazati Egyeztető Tanács azzal a javaslattal fordul az NKA elnökéhez, hogy ezt érvényesítse a pályázatoknál, hogy ne aprózdjon el a pályázati forrás. Szabad nekünk ilyet kérni?

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Kérni mindent lehet. Jó néhányan vannak itt a teremben, akik részt vettek az NKA különböző bizottságainak és kollégiumainak a munkájában, és ők tudják, hogy ez is igaz és az ellenkezője is igaz. Mindig a konkrét ügyek döntenek el, mennyire igaz az, hogy nem szabad szétaprózni, illetve mennyire igaz az, hogy szét kell aprózni, mert éppen olyan a helyzet. Én egy kollégiumban dolgozom és a személyes jogosítványom csak arra terjed ki, de annak vezetőjeként is látom, miközben azt szeretnénk, hogy ne aprózzuk szét a pénzt, folyamatosan szétaprózzuk, mert ha nem így tennénk, akkor fontos pályázatok esnének ki. Mivel kevés a forrás, nagyon nehéz jó döntéseket hozni.

DULÓ KÁROLY: Tapasztalatból mondom: mi ezt a problémát egy kollégiumban úgy próbáltuk áthidalni, hogy bizonyos résztevékenységeket finanszíroztunk. Például egy fesztivál vagy más rendezvény bizonyos résztevékenységeire ítélte oda a kollégium a támogatást, amely azt teljes egészében fedezte. Más tevékenységek esetében viszont azt mondta, csak akkor, hogy ha máshonnan van forrás.

ELNÖK: Kérdezem a kollégákat, hozzon-e a KÁÉT olyan határozatot, hogy az NKA elnökéhez forduljunk. *(Többek jelzik, hogy ne.)* Nem óhajtanak a kollégák ilyen határozatot hozni.

PAPP KATALIN: Én azt a javaslatot, ami a filmes kolléga részéről elhangzott, nagyon építőnek tartom, mert akkor a pályázó nincs kötelezve arra, hogy az eredetileg beadott teljes programját csinálja meg silányabb színvonalon. Azt gondolom, hogy ezt a dolgot mindenképpen lehetne javasolni.

MIHÁLYFI LÁSZLÓ: Amit a filmrendező úr javasolt, az – ahogy ő is fogalmazott – működik, a Műemléki és Régészeti Szakmai Kollégiumban automatikusan, javaslat nélkül is működik. Véleményem szerint egy kurátor józan paraszti ésszel olyan döntést nem hozhat, hogy az igényelt összegnek csak a 15-20 százalékát ítéli meg egy teljes programra. Amikor a mi kollégiumunk nem a százszázalékos támogatást ítéli meg, akkor a pénzt egy részfeladat megvalósítására adja oda. Nem gondolom ezért, hogy ezt külön javaslat formájában szükséges volna megfogalmazni.

DR. SZURMAINÉ SILKÓ MÁRIA: Túlságosan körbejártuk ezt az ügyet. Abban a kollégiumban dolgozom, ahol tulajdonképpen nagyon gyakran valóban felmerül ez az „aprózzuk vagy ne aprózzuk” kérdés, hiszen a közművelődési kollégiumom belül sokszor akár százezer forint is lehet egy kistelepülésnek lehetőség arra, hogy megvalósítson egy programot. Ez nálunk is komoly probléma. De ugyanúgy, ahogy ön mondta, mi magunk is mindig olyan döntést hozunk, hogy amennyiben nem olyan összeggel támogatjuk, amiből egyértelműen kiderül, hogy az megvalósítható, akkor címkézzük, hogy mire kapja az illető a pályázatból azt a költséget.

ELNÖK: Lenne egy javaslatom. Ha fölhatalmaz a KÁÉT két oldala, akkor én ez ügyben az elnök úrral leülnék, és aztán valamire jutunk. Hogy ezt hogyan teszi majd elnök úr hivatalossá, vagy a bizottságban megbeszélve, mondjuk, ezt a jó gyakorlatot, amit itt hallottunk, hogy bizonyos kollégiumoknál ez a jó gyakorlat működik, ez legyen általános; azt gondolom, erről egy tárgyalást szívesen lefolytatunk.

Gyimesi László!

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Ez utóbbi javaslattal természetesen én nagyon szívesen egyetérték, hogy erről beszéljünk. Csak közben eszembe jutott, hogy ne feledkezzünk el arról, hogy az NKA működését és különösen a kollégiumoknak a jogosítványait az NKA-törvény szabályozza, mely szerint a pályázatok kiírása és az elbírálása, nagyon nyersen fogalmazva, kizárólag a kollégiumok jogkörébe tartozik. Hozzá tartoznak egyébként bizonyos jogosítványok, előzetes és utólagos jogosítványok a bizottság és az elnök részéről, de ez nem változtatja meg ezt az alaphelyzetet. Éppen ezért is célszerű az, amit javasolt államtitkár asszony, hogy az elnök úrral megvitatja ezt a problémát.

ELNÖK: Teljes mértékben meg fogom vitatni a problémát, úgy is, mint a miniszter úr felhatalmazott képviselője az NKA élén, merthogy az NKA viszont a miniszternek a

hatáskörébe tartozó alap – csak mondom, tehát ezek delegált jogok. Rendben van, akkor én ezt fogom tenni.

Most még csak egyetlen mondat, hogy ezt az érdi jó gyakorlatot én mindenkinek a figyelmébe ajánlom. Ha ezt lehet terjeszteni...

DR. SZURMAINÉ SILKÓ MÁRIA: Szakmán belül már, azért néztünk egymásra a kollégával, merthogy ez egy szakmai konferencián hangzott el, és nem véletlenül kérdezték meg azonnal, hogy ez szabadalmaztatva van-e. De egyébként az ottani polgármester számomra nagyon szimpatikusan nyilatkozott, hogy ha nem lenne ez a válság, tulajdonképpen nem lennének kényszerítve arra, hogy gondolkodjunk, hogyan lehet együttesen pénzhez jutni (*Derültség.*), úgy, hogy mindenki jól járjon ebből. És azt gondolom, ez nagyon fontos üzenet.

ELNÖK: Én erre nagyon sok figyelmet fordítanék, úgyhogy ha ezt a jó gyakorlatot valóban lehet népszerűsíteni, akkor tegyük meg minden szakmai fórumon.

DR. SZURMAINÉ SILKÓ MÁRIA: Abszolút.

ELNÖK: Gyimesi László!

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Most szóban hangzott el valami, aminek nem feltétlenül értette pontosan mindenki minden részletét. Azt szeretném kérni, ha erről valamilyen írásos anyagot kaphatnánk.

KOVÁCS BALÁZS: Úgy tudom, a www.erikanet.hu-n már főtt van mint jó gyakorlat. De egyébként én is most akarom összeszedni a teljes gazdasági és egyéb hátterét. Most voltam a Közkincs konferencián, és ott kértem, hogy próbálják meg polgármesteri világtalálkozón, mindenféle összejöveteleken ezt minél szélesebb körben propagálni, nyilván ki hol tud segíteni. Kértem, hogy még több konferencián legyen róla szó.

DR. SZURMAINÉ SILKÓ MÁRIA: Ebben egyébként tudunk közreműködni, hiszen az a közép-magyarországi Közkincs-területnek a régiója, illetve hatásköre, és ott a népművelők ebben partnerként nagyon közreműködtek. Mint ahogy a polgármester is és az ottani CBA vezetője is, aki egyébként azt mondta, hogy ez az egész országra érvényesíthető lehet, tehát nemcsak Érdre és környékére, hanem a CBA-kra általában. Úgyhogy a szakmán belül kell azoknak a szakembereknek megtalálni a partnert az adott településen, ahol ezt be tudják vezetni.

DR. GYIMESI LÁSZLÓ: Én most kicsit szűkebb körre gondoltam; arra gondoltam, hogy a KÁÉT tagjai megkaphassák azt az elérhetőséget, ahol ezt elolvashatják.

KOVÁCS BALÁZS: www.erikanet.hu. Megpróbálom összeszedni ennek a részleteit, és akkor én ide elküldöm, innen pedig tovább lehet küldeni.

DR. FÁY BORBÁLA: Amikor a jegyzőkönyvet megküldjük, akkor azzal együtt mehet az érdi jó gyakorlat is.

ELNÖK: Nagyon jó. Köszönjük szépen. Az „egyebek” következnek. Földiák András!

FÖLDIÁK ANDRÁS: Ennek keretében csak annyit szeretnék mondani, hogy főosztályvezető asszony említette az IKSZT-t, és hogy hogyan működünk együtt. Rendkívül

nagy örömmel fogadtuk, hogy a normatívacsökkentés miatt hátrányba került önkormányzatok számára megnyílik egy pályázat. Ennek az előkészítésében is részt veszünk, nagyon hasznos, nagyon jó. A minisztériumnak is jót fog tenni, dicsőségét kelti. Csak nagyon sürgős lenne.

ELNÖK: Igyekszünk. És köszönjük a közreműködését mindenkinek ennek a pályázatnak a kidolgozásában, mert ez most valóban fontos. De ha a realitást nézzük, azt gondolom, ez a nyárra érkezhetsz meg. A pályázat biztos, hogy áprilisban megnyílik.

DR. SZURMAINÉ SILKÓ MÁRIA: A pályázat április környékén kiíródhat, de pénz ebből csak a második félévben lehet.

ELNÖK: Igen, viszont számíthatnak a pályázók erre, merthogy automatikus lesz majd a dolog.

DR. SZURMAINÉ SILKÓ MÁRIA: Annyi jó van benne, hogy amivel pályázati kiírásként egy csomagba kerül, tulajdonképpen lehetőséget biztosít arra, hogy amire mi gondolunk keretösszeget, az átléphető legyen, ha az a másik pályázat, amiről szó van, nem kerül teljes mértékben felhasználásra. Tehát az átjárhatóság az Integrált Közösségi Szolgáltató Tér és a normatívapályázat között meglesz. Azt gondolom, ez fontos.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Azt gondolom, ezzel az „egyebek” napirendi pontot is lezárhatjuk. Nagyon szépen köszönöm mindenkinek az aktív részvételét. A viszontlátásra!

(Az ülés végének időpontja: 16 óra 7 perc)

Jóváhagyta:

Dr. Schneider Márta
kulturális szakállamtitkár

Tartalomjegyzék

Az ülés megnyitása	4
<i>A napirend ismertetése és elfogadása</i>	4
Rendelettervezet a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény végrehajtásáról a művészeti, a közművelődési és a közgyűjteményi területen foglalkoztatott közalkalmazottak jogviszonyával összefüggő egyes kérdések rendezésére című 150/1992.(XI.20.) Korm. rendelet módosításáról	4
<i>Dr. Schneider Márta tájékoztatója</i>	4
<i>Kérdések, észrevételek, reflexiók</i>	5
A 2010. évi költségvetés alapján a kulturális terület pozíciói	12
<i>Móré Tamás tájékoztatója</i>	12
<i>Dr. Schneider Márta kiegészítése</i>	13
<i>Kérdések, észrevételek, reflexiók</i>	15
Egyebek	25